

A woman is shown from the waist up, wearing a red dress with thin white vertical stripes. She is holding a black handgun in her right hand, which is positioned near her waist. A light-colored cloth is tied around her waist. The background is a plain, light-colored wall.

Božena Klimová

**TAJEMSTVÍ
KORPULENTNÍ
DÁMY**

Božena Klimová

TAJEMSTVÍ KORPULENTNÍ DÁMY

2014

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Božena Klímová

TAJEMSTVÍ KORPULENTNÍ DÁMY

Sazba a obálka: Dušan Žárský

V elektronické podobě první vydání

Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz

Ostrava, 2014

ISBN: 978-80-86725-47-5

ÚVODEM

K psaní krimi příběhů tohoto typu (tedy nadlehčené, až černo-humorně...) jsem se dostala náhodou. To mne jeden z kolegů literátů vyzval, ať se zúčastním soutěže o nejlepší krimi povídku roku. Považovala jsem to za žert... :-)

Ovšem ale – už jsem byla nahlodána potřebou zjistit, zda se s námětem vypořádám... Tak vznikla povídka *Tajemství korpu-lentní dámy*. Cenu jsem tehdy sice nedostala, avšak úspěchem bylo zařazení mého textu v knize Nejlepší povídky roku.

A od oné chvíle si pro radost sem tam spíchnu poněkud „ustřelenou“ krimi a tak doufám, že tato knížka Vás bude bavit stejně tak, jako mne pobavilo ji tvořit. Předlohou mi byli živí lidé, mnohdy kuriozní situace a právo literáta vše smíchat, přidat kostky ledu, mátu, sem tam i rajčatovou šťávu a nalévat slovní koktejl.

Už v říjnu 2014 jsem nabídla čtenářům ochutnávku několika mých humorných krimipovídek, které vyšly v elektronickém souboru pod názvem *To by nevymyslela ani „Agátka“*. Tuto e-knižku je možno si zdarma stáhnout u prodejců uvedených na stránkách nakladatele: www.zar.cz.

Autorka, prosinec 2014

NEPRUŽTE VĚDCE!

Na chodbě činžovního domu bylo nezvykle rušno. Hlouček mladíků a slečen roupama nevěděl, co by vyváděl, aby bylo při pondělku, kteréhosi měsíce a neurčeného roku, veselo... Puberta v nich bublala a nabádala je k nepředloženostem!

Už předtím ve čtvrtém patře v pokoji kámoše Ládi halasili notně. Poskakovali v rytmu hudby a pokoušeli se o repování nesourodými hlasy. Bum, bum, bum, duc, duc, duc – předváděly se elektronické klávesy fortissimo, aby nezůstaly pozadu...

Obyvatel dolního bytu, vědec v penzi, dostával při oněch rodeích záchvaty úzkosti, že snad už do smrti nezažije klidný a pohodový den, jaké bývaly, když nad ním sídlila jiná rodina. Sice se dvěma dětmi, ale ty byly naučeny zbytečně nehlučet. Mimo to měli dotyční po celých podlahových plochách nataženy hrubé koberce.

Nová partaj si nechala udělat plovoucí podlahy, avšak řemeslník jaksi nedodal tlumící vrstvu. Nikdo ji nepostrádal, jen ubožák o patro níže... Každý „prd“, to doslova, se totiž nesl dolů, což pak takhle takový rambajs.

Docent Hůla sousedy na podlahový kolaps, bůhvíproč, neupozornil. Místo toho si v inkriminované chvíli narážel na hlavu klobouk, a krempu stáhl málem až pod bradu. Aby jistěji utekl pazvukům, vtlačil i špunty nebezpečně hluboko do uší, avšak zbytečně...

A teď ta parta ještě dováděla na chodbě. Pokoušeli se naoko utrhnout zábradlí, zábavně totiž pak drnčelo, jako opilá harfa. Potom nakopávali síta stěn výtahu při předvádění fiktivního fot-

balu. Hýkali u toho smíchy. A dívenky zase – chichichichóóó. Jen jedna, svým chjochjochjóóó, se blížila výkonu nezapomenutelné Waldemary Krapsaté!!!!

Čeho je moc, toho je příliš. Postižený odložil nedočtenou knihu, zvedl se z ušáku, sundal klobouk, aby vytáhl špunty z uší a poté si „hučku“ zase nasadil. Vyšel na chodbu a rozvážně stoupal, schod co schod, o patro výše. Tlupa ho zpozorovala.

Kam se cpeš, dědku!? – zaječel nejspíše fistulí jeden z mladíků, který v domě ani nebydlel, a dívky se uculovaly – To sedlo! Cože? Vykřikl oslovený, který ještě donedávna přednášel na zdejší univerzitě chemii, COŽE? A vzedmula se v něm vlna hněvu. Či spíše přímo tsunami! Inteligent zapomněl v onu vteřinu na dobré vychování, soudnost, rozvahu, zkrátka na vše, co chrání člověka před neuváženým činem. Napráhl ruku a z plné síly udeřil. Byla to rána jako z děla!

Potrefený vzal hlavou o zeď. Dopadl na podestu, a v leže bez pohnutí připomínal hadrového panáčka. Tlupa ani nešpitla. Užasle hleděli, jak docent, aniž by zjistil stav mladíka, nebožáka překračuje, sestupuje schod co schod a vklouzne potichu do dveří vlastního bytu.

Tam usedne do křesla, popíjí již vychladlou kávu, a čeká. Zvonek se ozve zanedlouho, hned poté, co se zvenčí nese zahoukání sanitky a policejního majáčku. Pan Hůla otevře, vyšetřovatelé nestačí ani položit otázku a univerzitní kantor, s hlavou vztyčenou, pronese sebejistě a s euforií:

Netušil jsem, že dokážu dát ještě takovou ránu!

Z věty přímo čiší pýcha!!! Škoda jen, že jaksi zasunul vzpomínky na svá vlastní jankovitá léta. Svého času byl totiž lehce potrhlý pankáč.... Se zelenočerveným kohoutem na špičce hlavy a vlastního otce při slovních potyčkách několikrát nazval nudným starochem...

Mladý drzoun se v nemocnici probral. Ta skoro vražda tedy dopadla dobře. Ovšem ani jeden z aktérů se nemohl radovat. Docent měl opletačky s úřadem a soudem a potrefený začal koktat. Mimoto měl fobii z mužů v klobouku.

TAJEMSTVÍ KORPULENTNÍ DÁMY

Postavil se před zrcadlo. Zahleděl se na sebe a když malounko přimhouřil oči, mohl být se svým zrcadlovým dvojníkem docela spokojen. Zhoupł se s úsměvem na podpatcích. Muž v pětapadesáti je pořád v nejlepších letech, když chce. Tenhle měl lehce prošedivělé vlasy na spáncích a pod nosem mírně prokvetlý, velmi udržovaný knírek. Na kořenu výrazného nosu mu seděly obroučky prazvláštních brýlí, vždyť si jejich tvar sám navrhl. Byl vyšší a podsaditý, nikoliv obézní.

Žil sám, protože chtěl, o milenky neměl nikdy nouze, při jeho vzhledu a financích. Byť, v němž byl i prostor pro ateliér, měl vybaven pohodlně, s vkusem malíře, který však není bezuzdný bohém. Nezakopli byste tu ani o typický umělecký rumrajch věcí potřebných i odložených. Miloval verše, víno, občas hudbu a dokonce si prozpěvoval při chystání jídla v kuchyni lidovky. Jedl rád, vydatně a na talíř si porce ukládal tak, že vypadaly jako barevné variace, takže hodoval nejprve očima.

Městečko, ve kterém po léta žil, není v ničem pozoruhodné, až na to, že i tam se nyní objevily supermarkety, po ulicích začalo jezdit daleko více aut, a na chodnících přibývalo lidí, kteří cosi drmolili do svých mobilních miláček. On také vlastnil „Bila“, jak mu říkal. Moc si s ním rozuměl, pořád se učil z příručky další a další dovednosti, až nabył dojmu, že jeho telefonní přístroj je inteligentnější mnohdy než on sám...

Co ho však v poslední době trápilo, ba přímo žralo, bylo to, že mu nějak podivně umíraly přítelkyně... Na takovém skoro maloměstě (a ke všemu byl ve společnosti hodně známý) se hned vědělo, o kterou jen zavadil třeba nechtěně loktem. Jako by lidé neměli dneska jiné starosti!!!

Jednu vadu charakteru tenhle akademický malíř M. ale měl. Nikdy si nenamluvil svobodnou, protože se obával, že by mu hrozil případně nechtěný manželský chomout. Takže sahal po vdaných. Dokonce po čerstvě vdaných, což byla nebetyčná drzost.

Kam přišel, vznikalo mírné napětí. Která to bude, o kterou si tentokrát řekne?!

Uměl to, byl vtipný a odhadl vnitřní jakost žen na první pohled. Podsouval jim, při pití kvalitního vína, tedy věty, které opravdu chtěly slyšet a jakých se jim doma evidentně nedostávalo. Šel tak daleko, že kradl klasikům i verše, a upravoval si je po svém. Leckdy vznikla podoba básně, co dokonce mohla konkurovat originálu.

Ted' zrovna chodil s jakousi Gábinou, chodil?, byl tu tam na pohodlném letišti propleten... to by byl lepší výraz. Gábina měla za manžela podnikatele S. Tomu firma nákup-prodej sice prosperovala, ale brala mu veškerý čas. Takže se dá povědět, že manžel paní G. byl dokonce rád, že už doma neslyší, jak v posteli k něčemu není a že tam není téměř vůbec.

Malíř M. právě chystal další vernisáž, připravoval obrazy k odvozu do jedné z galerií, když mu na dveře zabušila sousedka. Drmolila ještě za zavřenými dveřmi bytu i ateliéru v jednom, že paní Gábinku, zrovna před jejich domem, přejelo auto a ten syčák ujel. Je úplně mrtvá, hulákala, jako by někdo mohl být mrtev jen z poloviny.

To už je moc, pomyslel si podsaditý umělec a v rozčilení roztrhl paspartu u jednoho ze svých pastelů. Sakra, vyjelo mu z koutku úst. Cože?, odtušila sousedka a zvedla obočí. Pak to přišlo, zase policie, zase předvolání, výsledk. Během deseti let, desáté divné úmrtí žen, zvané „nešťastná náhoda“, a vždycky měly něžné vztahy s tu tím, pomyslel si jeden z vyšetřovatelů a mnul si ježatou bradu. Divné, divné.

Postupem času bylo vyloučeno všechno a všichni jen zdánlivě podezřelí, včetně malíře, kterému opravdu nemohli nic dokázat. Ani nebylo co. Věděl zrovna tak málo, jako kriminalisté. Do spisů byl tedy založen další „pomníček“.

Já se na to vykašlu, pomyslel si M., když už konečně nastal klid a on se šuškanou dozvěděl, že mu začali říkat Smrták. To mi tak chybělo, asi se dám na chlapy, broukl si pod nosem a připravil si podklad pro obraz, aby chvíli nesoustředěně na bílou plochu pohazoval barevné fleky olejovými barvami. Taková hovadina, povzdechl a sám nevěděl, myslí-li to, co namaloval, nebo přezdívkou, nebo situaci s úmrtími, nebo úvahu, že se stane na postarší kolena homosexuálem. Faktem je, že nedokončená malba vypadala jako dílo nadějněho šílence...

Čas běžel, osamělec jaksi klesal na duchu i na těle a když se přistihl, že z kastrůlku vyjídá lžící úplně studené, téměř nakyslé brambory, což dříve nesnášel, protože rád stoloval pohodlně a s etikou, dospěl k názoru, že se nutně musí tulit k osobě ženského pohlaví, jinak „pojede“ z kopce. Do masážního salónu ho to netáhlo, i když by na to měl, protože jeho výtvarné práce rádi kupovali za slušnou cenu ti, co si během posledním deseti let pomohli k majetku, ale také skuteční odborníci. Konec konců, vystavoval s úspěchem i v cizině a několik pražských snobů ho přímo zbožňovalo a doporučovalo dál.

Malíř potřeboval osůbku, která by mu nabídla nejen sebe, ale měla by být jen zdánlivé pojetí o duševním životě. Nasadil si baret, pak ho sundal, prohrábl si vlasy, porovnal si záda, pousmál se na sebe před zrcadlem, jako by povyroستl o deset centimetrů, zhoupl se na podpatcích a v decentním, drahém obleku, přes který přehodil vlněný plášť, vyrazil do ulic. Městys pohlcovala lehká listopadová mlha.

Slyšel před sebou zvuk kroků, určité ženských, – a už se objevila. Dáma trochu při těle. Nikoliv nezajímavá. Pousmála se a oči měla měňavé, jako duhové kuličky. Malíř skoro vyjekl. Asi jsem si ji vymyslel?, projelo mu hlavou, protože vůkol nebylo živáčka... A jak byl vyveden z míry, do lady vrazil a musel ji obejmout, aby neupadla. Na hrudi ucítil její ňadra, bradavky byly v pohotovosti. I přes dvojí kabáty!!! A ta energie!!!

Nechal se pozvat na večeři. Jako beránek. I když si vzpomněl, že tu ženu vlastně od vidění zná, a že ona žije už dlouho sama. Zabývala se jakousi prací na Internetu pro společnost KAM, čemuž on nerozuměl ani zbla. Ale připomněl si, že ji tu tam viděl u příležitosti svých „lovů“ ve společnosti pozdějších vlastních milenek. Jak byl dojat těmi vzrušivými hroty ňader, pozapomněl i na vnitřní varování o možné ztrátě svobody.

Bydlela v ulici s krásným názvem Nadějná. Činžák nepostrádal patinu. Byt byl ve druhém patře, rozlehlý a vybavený vskutku s jistou jemností a sympaticky. Jídelní stůl měla majitelka nazdobený květinami a prostřený tak, že stačilo jen donést z nedaleké kuchyně dobrůtky (napadlo ho), a trošku si olízl rty jazykem.

Pobídnut, popošel doprostřed místnosti, usmál se na dámu, v předtuše pozdějších pěkností, nejen gastronomických. Ona mu úsměv opětovala, ale jaksi nakřivo. Mělo ho to varovat, ale byl tak krásně zmaten. Mělo ho varovat i to, že v předsíni viděl stát

děsivou velikou almaru, která neladila s ničím kolem, ani s hostitelkou samotnou.

Udělal ještě krok, byl teď zády k paní domu. Jaká chyba!!! Žena, kdo ví odkud, vytáhla drobnou zbraň a střelila nic netušícího malíře rovnou mezi lopatky, jako by tam měl připevněn terč. Desítka!!! Komentovala to výrokem: Hajzle!!! A duhové oči jí zajiskřily.

Dovětek byl dostatečně vysvětlující a zněl: Už mi nepřebereš žádnou milenkou. Zvláštní bylo, že jak se udiveně hroutil, jeho podvědomí ještě tuto osudnou větu zachytilo a zaúpělo: Já korunovaný vůl!!!

Okresní noviny psaly, že na skládce za městem byla bezdomovci nalezena stará almara, v níž seděla mrtvola malíře Aloise Václava Mátala a v obličeji se jí zračila naprostá vyjevenost... Jeden z „objevitelů“ se nervově za pár dnů zhroutil a druhý pod dojmem událostí přiznal, že viděli dvě individua, jak na káře vlečou tuhle dřevěnou obludu, oba prý vypadali jako by za pětkorunu byli schopni ve vaně s kyselinou rozpustit vlastní babičku a udávaný popis dvou jedinců se kriminalistům jevil jako nepoužitelný.

Příčina smrti nalezeného: zastřelení. Důvod neznámý, neboť v té době s nikým nechodil. Takže žárlivý manžel (jakýkoliv) nepřicházel v úvahu a nepřátele dotyčný neměl, ba ani dluhy. Nebylo ani zjištěno, kde se v dobu těsně před smrtí pohyboval, nikdo ho totiž neviděl. Pouze našli v kapse kabátu Mátalova „Billa“ poslední SMS, zpráva na něm: Daří se ti dobře, miláčku?, byla odeslána už po smrti ubožáka, z mobilu, který byl nedávno ukraden členu magistrátu. Pitva též nepřinesla žádné jiné poznatky než ten, že nešťastník mohl ještě dlouho být naživu, protože před tragickým skolem se těšil absolutnímu zdraví. Jeho spis přiřadili, jako jedenáctý, ke složkám jeho bývalých přítelkyň.

V Nadějně ulici seděla dáma při těle na pohovce, pohupovala nohou, četla článek a myslela s potěšením na to, jaké cítila vzrušení, když sprovodila ze světa nejen nenáviděného mužského, ale před ním též postupně své nevěrné milenky, které si na lesbickou lásku pouze hrály. Potvory, vyjekla a pak pocítila lítost, že toho chlapíka s knírem mohla nějakou dobu ještě vodit za nos, týrat svou nedostupností a vůbec si představovala věci, až ji z toho podnosem vyrazila na typicky ženském knírku kapička slané potu.

Vyšetřovatel s ježatou bradou právě v této chvíli dal převézt starou almaru k dalšímu podrobnému zkoumání, jehož výsledkem bylo: nula od nuly pojde. Nechal ji vrátit proto na místo nálezu a ač je po léta – ze zásady nikomu nebýt za nic vděčný než sobě – ateistou, broukl: Bůh dá, že na to přijdu.

Odměnou za nenadálé prozření mu bylo vnuknutí, že přece někdy se vrahové vracejí na místa nejen svých činů, ale též míst, kam oběti ukryly nebo ukrýt nechaly...

Přesně v tu minutu korpulentní lady brala na sebe tříčtvrteční flaušový plášť vínově červené barvy, přehodila si nedbale lehký batikovaný šál okolo krku a hodlala se potulovat chvíli kolem skládky za posledními domy a lesíkem, aby si užila tajné rozkoše zadostiučinění, a jen z toho pomyšlení se jí orosil rovnou celý horní ret!!!